

napřed a šli se porozhlédnout. Najednou jsme uslyšeli vzrušené hlasy. U ohně, který hořel na plácku mezi několika domy, se tam hádalo 6 lidí. Jeden z nich byl hobit Korec. Nevšimli si nás a tak jsme se schovali do tmy a čekali na zbytek kumpanie. Chtěli jsme jim připravit překvapení, ač jsme Krysaře zatím nikde neviděli. Za chvíli dorazil i Pancíf s ostatními a hned se do hádky vložili. A když jsme s Účetním přidali ještě pár jedovatých slov, pochopili, že se tady není o čem bavit a rychle odešli.

V jeskyni jsme našli ještě strašně smradlavého chlapa jménem Joska Sračka. Toho Pancíf bez problémů uspal. A nakonec jsme v jedné kleci našli i chudáka Krysaře. Asi zrovna hráli na schovávanou nebo něco podobného. Konečně jsme tedy byli opět všichni pohromadě. Krysař nám hned vyčínil, že jsme mu z „Poslední rundy“ nedonesli batoh. Přišlo mi to trochu nezdvořilé, když ani neřekl, kam jde. V Hnilci jsme našli spoustu výbušnin a jiného rozličného tovaru. Druzi chtějí zítra, než odplujeme, uspořádat na rozloučenou ohňostroj, ale já myslím, že je to chyba. Přece jenom tu zbylo málo potenciálních diváků. Během naší další cesty se určitě naskytne příležitost, kdy bychom mohli obšťastnit víc lidí a sklidit zasloužené uznání. Každopádně se ráno vracíme do Kocáb. Seženeme loď a vydáme se na jezero. Co bude dál, zatím nedokážu říct, ale určitě to bude zážitek. Když bude šance, pokusím se ti zase něco sepsat, ač netuším, jestli bude možnost dopis z Armidenu do Nurnu bezpečně odeslat. Doufám, že je všechno v pořádku a nemůžu se dočkat, chvíle kdy tě zase sevrů v náručí.

S láskou navždy tvůj BB
V Hnilci 5.5.1091

Liscannorské občanství Apolonie Vestové

Apolonie Vestová,
Nad příkopem 30, Nurn, Gwendarron

Jorchen Kierke,
t.č. starosta, Liscannor 29, Gwendarron

Nurn 1. Předradostiny 1091

Věc:
Liscannorské občanství Apolonie Vestové

Vážený pane starosto,

tímto Vám dávám na vědomí, že si rozhodně hodlám ponechat liscannorské občanství, které mi po právu náleží. Neshledávám pražádného důvodu proč bych se ho měla vzdávat, přestože se mi z pohrutek, které jsou známy pouze Vám, snažíte podsunout myšlenku, abych tak učinila (viz. Lyškánora 124, Novinky liscannorské 1090/91).

Děkuji a zůstávám v úctě

Apolonie Vestová, roz. Pěničková

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*

LYŠKÁNORA 125

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Traven 1091 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Vyhláška o Poplašnici * Odhalení Kierkeho lží *
* Otevřený dopis redakci Lyškánory * Jonas Wreda: Zápisky z cest * Dopis *
* Liscannorské občanství Apolonie Vestové *

Motta tohoto čísla

„...V lese je bezpečno...“
Babačan Borůvka o Dragolském hvozdu

„...My, jestli jste si všim, neoplýváme
lidma...“
Grub k panu Mladinovi

„...Dítě strčíš do podpaží nebo do báglu...“
Fenx Worna

Vyhláška o Poplašnici

Poplašnici jest nazývána obecní zvonice vystavěná o předradostinách roku 1090 z iniciativy starosty obce v jejím centru. V prostorách Poplašnice se přísně zapovídá se zdržovat pro důvody jiné než jsou vlastní údržba a úkony přímo spojené s prováděním jejího účelu, tj. zvoněním. Na vše ostatní, jakož na úkony nevedené v dobré víře, budiž pohlíženo jako na porušení liscannorského zákona a takové jednání budiž přísně postihováno. Prostor kolem Poplašnice budiž zachováván přístupný, v čistotě a v pořádku. Občanům obce Liscannor povoluje se zvoniti toliko v dobré víře pro oznámení dále vyjmenovaných událostí, to jest pro vyhlášení stavu ohrožení, při nutnosti svolání obecního či družinového shromáždění obzvláště vysoké a zásadní důležitosti, mezi něž se řadí i dražba družinové kořisti, volby do starostenského úřadu či sklizeň Janternu, k uctění a na počest

důležitých obecních událostí, jakými jsou narození, úmrtí a sňatek v rodině liscannorského občana, a dále pak při oznamovací povinnosti úředně nařízené státem. Zvoniti na Poplašnici se velice přísně a zcela zapovídá osobám cizím a neobčanům, byť příkladně nahlášeným a požívajícím výsady dlouhodobého pobytu. Užití v rozporu s vyhláškou, avšak vedené dobrým úmyslem, obzvláště bude-li postaveno na jisto, že předmětným užitím došlo k zamezení újmy na majetku nebo životech obyvatel vsí, může být starostou obce omilostněno a ponecháno bez následků.

Jorchen Kierke
starosta liscannorský

Odhalení Kierkeho lží

V novinkách Liscannorských 1090/91 o mě pošahaný starosta Kierke, napsal spoustu lží, rád bych je zde vyvrátil.

Po té co jsme se vrátili z výpravy, kde jsme na trůn dosadili mého dobrého přítele gwendaronského prince Torgana, jsme objevili před hospodou poplašnici, celkem logicky jsem na ní zazvonil, abychom ohlásili náš příchod. Na čež přiběhl starosta, což mi přišlo jako dobrý nápad, jak si ho přivolat, k mému naprostému překvapení to zařízení neslouží k přivolání starosty, ale k něčemu jinému, k čemu to nevím. Po té co nám to starosta našťvaným hlasem sdělil, jsme to

pro vozy a zanedlouho už byli zase všichni společně na misi. Poštministr předal dopisy z Nurnu a vyprávěl, co se mu přihodilo v noci. Nedlouho po jeho příchodu totiž na misi dorazilo ještě několik dalších lidí. Zřejmě si chtěli odnést nějaké dokumenty pana Mladiny, ale Poštministr na ně zahřimal a oni rychle odešli. Poštministr ještě jednoho z nich na odchodu zdržel a vyslechnul ho. To mě zarazilo, připadalo mi to velmi nevhodné, takové věci se ve slušné společnosti nedělají.

Pan Mladina nás hezky uvítal, dokonce nám dovolil zůstat v jeho vile tak dlouho, jak bude potřeba. Také nám doporučil jednu místní hospůdku, Krysař s Účetním se toho hned chytli a vypravili se tam. Další dva dny nebylo co na práci. Posedával jsem na zahradě vily s Pancířem a popíjeli jsme pivo. Jediná zajímavá věc byla, že se Poštministr na misi potkal se starým známým, jakýmsi hobítem Ramínkem, který je podrženy panem Mladinou. V Antrinu jsem si připadal jako páté kolo u vozu. Vůbec se mi to město nelíbilo. A už vůbec jsem nevěděl, na co čekáme. Nikdo se neměl k tomu, jít na trh prodávat talířky a hrníčky. Ani ti dva se nevrátili, ale Poštministra to zjevně netrápilo. Když jsem se konečně odhodlal upozornit ho na to, tak mi podrážděně odvětil, ať si je tedy jdu najít sám. To se mi nepovedlo, ale zabil jsem alespoň nějaký čas procházením po městě. Poštministr pak požádal Ramínka, aby je našel. Vrátil se s informací, že ti dva pořád sedí v hospodě. Není divu, že je našel, zjevně se ve městě vyzná. Šel jsem tedy spát a druhý den se konečně věci začaly hybat.

Po probuzení nás vůdce svolal. Byli tam i ti dva opilci. Prý ho v noci kontaktoval nějaký člověk a on se s ním sešel. Ten muž nebyl místní, pocházel ze sousední země jménem Armiden. Je to prý krásný kraj, a když už jsme tady, tak by byla škoda ho nenavštívit. Předal dokonce vůdci i nějaké mapy tamních končin, aby nám usnadnil orientaci. A nechtěl za to ani zlaták. A pak bude někdo tvrdit, že už se dnes dobří lidé nerodí. Nejdříve se, ale musíme zbavit porcelánu, v Armidenu prý na odbyt moc nejde. Pan Mladina nám naštěstí doporučil místního obchodníka, který by byl ochoten celý tovar odkoupit. Když to Účetní úspěšně dojednal, mohli jsme konečně Antrin

opustit. Měl jsem z toho velkou radost.

Vůdce po prozkoumání map rozhodnul, že pojedeme nejdříve k hraničnímu jezeru Žalmů, seženeme loď a poplujeeme navštívit tamní ostrovy. Pak budeme pokračovat na východ, kde se do výše pnou duby dragolského hvozdu. Tam se těším snad ještě víc než na lodičky. Jak víš, lesy miluji (ne tak jako tebe), a tohle bude po nurnském a skormatském další velký hvozď, který navštívím.

Ramínko se rozhodnul dát u pana Mladiny výpověď a jet s námi. Je to dobře, hobitů není v družině nikdy dost. Nejdříve jsme, ale chtěli ještě jednou navštívit pana Matného a opět mu poděkovat za pomoc, kterou nám poskytnul. Jaké bylo naše překvapení, když jsme dojeli ke statku a našli jenom doutnající trosky. Dokonce i pan Matný s celou rodinou někam odešel.

Zklamání jsme se tedy vydali k jezeru. Podle mapy na jeho severním břehu stojí maják. Mířili jsme tedy tím směrem doufajíce, že tam nalezneme dobrou duši, která nám prodá či pronajme loďku. A vskutku jsme na břehu jezera narazili na malebnou vesničku Kocáby. Asi 10 domů, molo s několika loďkami, hospoda „U poslední rundy“ a nedaleko rozvícený maják. Zajeli jsme k putice, uvázali koně a vstoupili dovnitř. Krysař hned spustil na hostinského, trpaslíka jménem Vejvar Šrach (jak jsme se vzápětí dozvěděli): „Pivo a loď, hospodo.“ Vejvar se toho kupodivu hned chytnul. „Jo loď, tak vy potřebujete loď?“ Krysař: „Ano, potřebujeme loď.“ Vejvar (velmi hlasitě): „Tady pánové chtějí loď.“ Zjevně čekal, že se některý z přítomných rybářů zvedne a dá nám nabídku. Kupodivu nikdo po snadném výdělku netoužil. Usadili jsme se u stolu a poručili si místní pivo, kterému tu říkají Vejvarovo bláto. Poštministrovi nějak nebylo dobře a tak se po chvíli odporoučel na pokoj s tím, že si půjde zdřímnout. Seděli jsme v lokále a bavili se, když v tom se jeden z místních zvednul a šel ven. Bylo to podivné, všiml jsem si, že si nás předtím zkoumavě prohlížel a potichu se bavil s bezuchým barbaram, se kterým seděl u stolu. Krysař po chvíli vyšel za ním. Objednali jsme si zrovna

že se odtud jednou za čas ozývají rány a zvuky výbuchů. Pochopitelně jsem nikoho nešmíroval, naopak v takových chvílích jsem na svých pochůzkách lesem mířil co nejdál od zmíněného místa.

Tady bych se měl krátce vyjádřit k jedné z pomluv: nárok na vlastnictví lesa. Jak jistě pan starosta ví, absolvoval jsem v posledních letech několikrát pokročilý kurz v Přírodopysném úřadu, který v dávných dobách sám navštěvoval, a soustředil se zde na péči o lesní floru i faunu. Protože mám les kolem Liscannoru ve velké oblibě a trávím pod jeho vzrostlými korunami hodně času, zvyknul jsem si o něm občas mluvit jako o svém lese. Nemám tím pochopitelně na mysli jakékoliv právní záležitosti, jde spíše o to, že mám ten les rád a cítím se za něj zodpovědný. Je to podobné, jako když někdo z našich spoluobčanů mluví o Liscannoru jako o své vsi, ale nikoho soudného by ani nenapadlo, že si ji tím nárokuje pro sebe.

Ale zpět k záležitosti pana Grubeho. Postupem času mi les začal dávat najevo, že se mu plašení zvířet a odpaly nelíbí. Snažil jsem se ho uklidňovat, ale postupem času jsem o svého přítele Gruba začal mít obavy. Navštívil jsem ho tedy a snažil se varovat ho. Z toho možná pramení ty řeči o vyhrožování. Nejednalo se tedy v žádném případě o výhrůžky, ale o varování. Kdo by si nás dva prohlédl, jistě pochopí, že by bylo čiré bláznovství, vyhrožovat někomu, kdo je zjevně silnější a větší než já. A úplné šílenství by bylo vyhrožovat spoludružiníkovi, na jehož pomoc v boji s nepřáteli čas od času musím vsadit vlastní život. Je to bohůmžel už dlouho, co se pan starosta naposledy odhodlal vyrazit na výpravu a tyto jemné nuance družinového života už zřejmě z jeho těžce zkoušené mysli vyprchaly.

Po krátkém váhání jsme se dohodli, že od Gruba pozemek odkoupím a on sám bude trénovat jinde. Vyrazili jsme tedy společně za starostou a požádali ho o zúřadování této záležitosti. Byli jsme však nepříjemně překvapeni jeho odmítavým postojem. Prohlásil, že Grub nemá právo vlastní pozemek prodat. Doslova řekl, že bouda stojí tam, kde má a již se s tím nedá nic

dělat. Napadlo mne, koupit pozemek vlastní a zapůjčit ho Grubovi k užívání. Starosta se zeptal, k čemu ho hodlám využívat. Odpověděl jsem to první, co mi přišlo na mysl, tedy že tam chci sázet květiny. Na to mi starosta oznámil, že mi v katastru obce žádný pozemek neprodá. Domnívám se, že to bylo poprvé v historii obce, kdy starosta odmítnul právoplatnému občanovi právo nakládat s vlastním pozemkem podle své vůle a jinému zase od obce pozemek odkoupit. Jak dokazuje i záležitost s penězi pana Worny soukromé vlastnictví v naší obci již zdaleka není možné považovat za nedotknutelné.

To byl můj první a poslední kontakt týkající se této záležitosti s panem starostou, nějaké návštěvy ve společnosti barbarů jsou jen vybájené představy.

Je jistě záslužné, že se pan starosta snaží oživit kulturní život obce zaváděním zvyklostí ze své milované domoviny, jako je vozík s klecemi pro vězně, omezování práv občanů nebo svatby mezi sourozenci, ale pevně věřím, že v příštích starostenských volbách se ukáže protikandidát, jehož představy o životě v obci se budou orientovat spíše podle tradic gwendarronských.

Redakci Vašeho listu žádám, aby minimálně po dobu volebního období současného starosty, ověřovala, že jím v Novinkách popsané události se udály tak, jak tvrdí nebo že k nim vůbec došlo. Bylo by škoda, ztratit dlouho budovanou reputaci, kvůli tomu, že někdo nedokáže rozlišit realitu od svého vybájeného světa..

S úctou

Babačan Borůvka

ukázal být velice správným. Pohybovali se tiše v plné síle. Hlavní voj s vysunutými průzkumy na křídlech. Podle záznamů neměli mít v řadách žádná animalia. Havran se tedy pověsil na hlavní voj a vůdce načrtl záměry. Když se družina přiblížila do dostatečné vzdálenosti, podstoupila hromadné zneviditelnění od Kormana Zlotého. Z nižších náznaků se nezdálo, že by Hnědí tušili, že jim je někdo cizí na stopě. Že jsou jim na stopě Nurnští a že se jim podařilo přiblížit na několik desítek sáhů. Nurnští už spatřili obrysy hlavního voje a čekali na signál. Na signál k útoku. K útoku, který musel být útokem vítězným, ale po němž museli zůstat alespoň čtyři živí zajatci. Nebo vůdce plus jeden. Po přešlých zkušenostech velice těžká a zapeklitá věc. Rozhodl jsem se, že není čas na žádné experimenty a dokazování čarodějného umění. Je čas jenom a pouze na cílenou posilující magii aplikovanou na rubačské jádro družiny. Tedy na Plechatého a Bolbucha. Mordovi už nedám nic. To je jako vylít kýbl sajrajtu z okna. Věřím v Bolbucha, v jeho úsudek a sílu. Bolbuch je středobod, pilíř Nurnských!

Ovšemže došlo k řezi, a to k řezi ovládané chaosem. Po neblahé zkušenosti s útočnými kouzly hromadného účinku jsem zůstal při zemi. Zavěsil jsem se za Růžičku, který se po boku Bolbuchově rychle prokousával na zteč. Obdařil jsem jej rychlostí a obnažil se ze závoje nevidění. Tím jsem se ale dostal do situace, že moje toporná postava vyhržela na volném prostoru doslova jako kůl v plotě. Zaslechl jsem třesknout zbraně bijců. Mezi stromy vpravo se míhaly postavy pravého průzkumného křídla nepřítelů a zahájili palbu. Vesta a Zifnab palbu opětovali. Statečný Mord se hrdinně vrhl z cesty za strom a tam se zhroutil do masité koule. Rozhodl se předstírat mrtvého brouka. Došlo mi, že mi jde o život a v poslední chvíli jsem se mocně soustředil. Za zády jsem slyšel překotný dupot Zemikosův a jeho sprosté klení. Měl jsem neskonale štěstí, teleport se zdařil dříve, než přilétly smrtící šípy. Zhmotnil jsem se za zhrouceným krollím hrdinou a masu masa použil jako vcelku jisté krytí. Zemikosa držel pozici na místě, kde jsem stál dříve a pálil. Zasáhl Kormana Zlotého, ten zavyl. Zifnab Lenthana ve snaze pomoci poté, co se zbytek pravého křídla Bokarských obrátil na útěk,

neomylně zasáhl Bolbucha. Nastal zmatek na zmatek, ale netrval dlouho. Levé křídlo vzalo kramle a úderná skupina před nurnskými bijci se stala torzem. A torzo poté, co seznalo, že situace je neudržitelná, vzalo do zaječích také. Mord se postavil na nohy a hrdinně vyběhl do lesa. Zidnab Lenthana za ním. Vyslal jsem Puklinu, aby nejpočetnější chumel dezertérů sledoval. Růžička zařval, ať se příslib podřlu vzdají. Asi kupodivu pochopili. Zastavili se a pokukovali po sobě. Potom se lesem rozlehlo zvolání, ať skloníme zbraně, že dohoda je možná. Zablýhl jsem vpravo mezi stromy, jak vleče bezvládný trup. Lenthana to ale nebyl, poněvadž se o chvíli později vynořil z houští za ním. Mord vlekl trup nepřítelů. Mezi stromy vpředu vlevo se opatrně vypoťácel ten elf, ten Šolich, a vykřikl, že chce jednat. Vestazavěsil na záda kuši a vyrazil k němu.

Dohodu muži stvrdili podáním rukou. Bokarští se vzdají a za to dostanou tučný podíl osmi tisíc zlatých. Mord se zachechtal a bojovně se udeřil v prsa. Strašně jsem se lekl jeho ksichtu. Měl jej rozbitý a krvavý. Vesta zavelel k pochodu k nejbližšímu předávacímu místu.

Opatrnost především

Nurnští zvolili jistotu, tedy opatrnost především, což značí rozvahu před zbrklostí. V oboře zbyl jenom Vévodovci a na nich by si pochroumaná kumpanie s největší pravděpodobností vylámala zuby. Došlo k zřetelné shodě na postupu ukrýt se někde hluboko v lese a v tichosti dočkat rána. Korman Zlotě na Nurnskou družinu seslal hromadnou neviditelnost. Další kroky vedly do listnatého houští poblíž místa prvotního vpuštění skupiny do turnaje. Brzy poté, co kumpanie zalehla v listí jsem únavou usnul. Kdyby přišli Vévodovci, asi bych zemřel dřív, než bych jejich přítomnost bys s to vůbec postřehnout. Ale nestalo se tak. Pátrali marně. O dvanácté zimometi kolem osmé zatroubily lesní rohy. Turnaj v oboře skončil. Družina si oddechla a se znatelnou úlevou rozvolněně dokráčela k jednomu ze vstupů. Jelikož ale havran oznámil, že vnitřní prostor dosud střeží zachmuření Vévodovci, rozhodl vůdce raději opustit oboru jinde. Nurnští tedy zvítězili.

se lidé ze skupin mohou hlásit až po přežití v Lesince. Lesinka je ta obora a to s tím přihlašováním je logické.

Přípravy

Přípravy započely volbou vůdce. Vůdce máme kostkového a papírového. Papírový vůdce je osoba dostatečně podsaditá, aby ji šlo stěžejně zajmout a unést, a přesto po jejím případném zajetí zůstal vůdce skutečný na svém místě a velel. Papírovým vůdcem je Bolbuch. Kostkový vůdce je vůdce skutečný, který bude velet. Proč je označován jako kostkový je velice prosté. Do druhého kola volby totiž postoupil Bolbuch, Vesta a já a jelikož jsme v okamžiku volby nebyli v kompletní sestavě, bylo by vůdce volen menšinou. O vůdci tedy po dohodě rozhodl los a stal se jím Otakáro Vesta. Po zvolení vojvody diskutovali jsme o názvu skupiny, což je povinnou podmínkou zápisu. Ačkoli padaly různé více či méně zdařilé návrhy, zvítězil ten, o němž se zasloužila nejmenší dávka fantazie. Budeme si tedy říkat Nurnská družina. Možná se to bude trochu plést se skupinou Nurn, které velí jistý Ramach. Jména dalších skupin se zatím nepodařilo zjistit, ale podle ujištění pořadatelů bude vše potřebné oznámeno v pravý čas. Tedy osmé zimometi v Lesince u Rivenu, asi dvanáct mil od domu U štiky, kde se kumpanie ubytovala.

Přípravy znamenaly ještě zevrubný průzkum obory, o němž se postaral Puklina. Tříhodinový průzkumný přelet nad zalesněnou oblastí přinesl něco málo zjištění. Především to, že obora je hnízdištěm dravých ptáků, rychlých jestřábů. Budu musít na animalia dávat věru dobrý pozor a nevystavovat jej zbytečnému riziku. Co se týče oplocení, zeď obory je poctivá, tvořená půldruhasáhu vysokou navršeninou kladeného kamene. Puklina v zalesněném prostoru o rozloze asi tři a půl na dvě míle objevil tři velké mýtiny. Mýtina vprostřed je tvořena několika skalními útvary a spoustou balvanů. Asi míli východně se rozprostírá nějaké jezírko s malými ostrůvky. Mýtině na západě vévodí lovecká chata obehnaná hročenými kůly. Tohle místo bude asi hodně exponované. Třetí mýtina na jihozápadě v dosahu zdi je zatrávněná a holá.

Zifnab Lenthana přinesl z průzkumné potulky Rivenem zvěst, že předmětný turnaj se koná prvním rokem. Což značí, že z hlediska pořadatelů je všechno nové a tedy konstatuji, že i náchylně k tomu, aby se něco zvrtilo špatným směrem. Čím dál tím víc ve mně sílí pocit, že v oboře dojde ke krveprolití. Vůbec nechápu, jak tohle chtějí pánové ustát z hlediska právního. Myšlenka na uspořádání turnaje vznikla prý na základě skutečnosti, že se někdo s někým nepohodl. Mord přišel ke Štice s tím, že se v nějaké knajpě seznámil s předákem, respektive s peněžním podporovatelem jedné ze skupin. Řekl, že chlápek je to vlídný a že by se s ním možná dal dohodnout nějaký holport. Kostkový vůdce Vesta pravil, že to vůbec není špatný nápad a že bychom se mohli dohodnout na společném postupu a dělení zajatců. Pověřil Morda, aby mu dohodl osobní schůzku na jedenáctou večerní. Začíná mě jímát panika. Všichni se dohodnou se všemi a všichni se navzájem podrazí. A následný chaos nastolí jatka pro pobavení nějakých pánů, kteří se nepohodli.

No a potom osmého kolem poledne k tomu došlo. K setkání před vypuštěním. K setkání a seznámení s ostatními soupeři. K rozdělení vybavení a poslední večeri. Vybavení neznámého počtu a druhu je rozděleno do několika vzorových druhů truhel, opatřených podivnými symboly, které by snad měly naznačovat něco o složení obsahu. Ale příliš nenaznačují. Zkřížené meče, zkřížené šípy, zkřížený meč a luk, truhlice... to jsou skutečně symboly sice konkrétní, ale o obsahu nenapovídají v podstatě nic. Truhlice ale nejsou jedinečné, jsou vzorové. Každá skupina si může vyvolit libovolnou vzorovou výbavu. Akorát s tím, že vzorová výbava, skrývající se uvnitř, je zhora neznámá. Snad jedině ten symbol by měl blběmu napovědět.

Každopádně skupiny byly seznámy před vzorové truhly a představily se. Byl v tom představování trochu zmatek a navíc jsem si pečlivě sepsaný seznam polil červeným vínem, které se spojilo s fialovým inkoustem tak důkladně, že některé záznamy později večer, kdy jsem poznámky přepisoval do deníku, nešly rozluštit ani při nejlepší vůli.

Druhá skupina zahájila soustředěný útok, bojové vřavy si nebylo možné nevšimnout, když jsem se plouhal zvně palisád k místu průrazu Vestovy skupiny. Když jsem nakráčel na mýtinu, bylo už v podstatě rozhodnuto. Vůdce křičel, ať jsou všichni mrtví natahání na hromadu a ztotožnění. Začas se ukázalo, že jeden muž pravděpodobně v nastalém zmatku zmizel. Prý nějaký elf, snad mág. Alespoň některé z nočních hlasů tuto domněnku rozšířily. Co se týče Morda, nad tím asi pomalu ale jistě lámu hlů. Jestli je to o tom uprchlém mágovi pravda, tak potěšte bohové. A nejspíš to pravda je. Otakáro mi vyprávěl, kterak těsně po zahájení útoku jejich skupiny, ještě při zdolávání palisád, jednomu z Rivenských vybuchla hlava. Ano, přesně tak. Vybuchla mu hlava a rozletěla se jako puklý meloun. Proto se mluví o uprchlém mágovi. Ten nebožák, kterému vubuchla hlava, byl pan Duch. Ten pan Duch, co Nurnským vůbec nevěřil a nabádal Rivenské, ať ze sebe nedělají živé štíty. Takže ten tajemný mág svou temnou kejklí vlastně učinil i něco užitečného. Pokud tedy ve svých praktikách nehodlá pokračovat.

Obírání mrtvol si užíval především Zemikosa. Zvolil jsem raději opatrnost a vyslal havrana hlídkovat na rozcestí, kdyby se náhodou kolem potuloval někdo cizí. Minimálně ten uprchlý kouzelník, co rozmetal Duchovu hlavu napadl. Během obírání se vyjevil počet zajatců. Ti byli svázáni a vůdce rozhodl o neprodlené eskortaci k nejbližšímu předávacímu místu, které se podle plánu nalézá asi půl míle od srub. Navrhl jsem Vestovi, že zůstanu a budu hlídkovat. Nějak jsem tušil, že ten mág se tady dříve nebo později ukáže.

A to se také stalo ihned poté, co kumpanie odkráčela. Včetně Rivenských, samozřejmě. Spatřil jsem jeho siluetu, vkradl se do prostoru od brány a vlezl do srubu. Něco tam hledal. Povolal jsem havrana. Muž po chvíli srub opustil a vydal se směrem, kterým odešli Nurnští. Odeslal jsem tedy havrana, aby varoval Vestu a nalezl se mi na paty. Zamýšlený záměr ale neproběhl dle představ. Otakáro zcela přesně nepochopil, co se mu Puklina svým úpěnlivým klováním do ucha snaží naznačit. Sice vyrazil s průzkumnou

skupinou, čítající ještě Kormana a Dwanyho, zpátky, ale chlapi se pohybovali příliš hlučně. Mág nebezpečí prohlédl, pochopil, zneviditelnil se a zašel do lesa. Tam se zřejmě ukryl a vyčkával. Nepodařilo se nám jej vyhmátnout, tak vůdce pátrací akci odpískal. Vcelku jsme se shodli na tom, že jestli je ten muž při smyslech, turnaj vzdá a při nejbližší příležitosti prchne do bezpečí za zdí.

U východu z obory si Nurnští a Rivenští rozdělili zajatce a předali je. Potom návrat do srubu, přidělení hlídek a spánek. Zbytek noci klidný.

Tvrdohlavci

Tvrdohlavce pana Střely objevil havran při průzkumném přeletu brzy nad ránem, kdy si Nurnští balili tlumoky a seznali, že Rivenští ještě za tmy opustili tábor. Událost pochopitelná a očekávaná. Po krátké poradě nad Puklinovým zjištěním se válečníci s vůdcem přiklonili k tomu, že banda Tvrda Hlava bude neprodleně zničena. Upozornil jsem, že ti muži obsadili břeh jezera a podivně vyčkávají u procházející lesní cesty. Do celkového odhadovaného počtu jim chyběl jeden muž a dva psi. Zlotě obdařil družinu hromadnou neviditelností a vůdce Vesta vyběhl druhy k pochodu. Což značí k pochodu na zteč. Havran coby průzkumný předvoj určoval nejpohodlnější a nejbezpečnější směr pochodu hlavního voje.

Což o to, vytýčený směr pochodu se možná řadil k nejpohodlnějším, ale nebohý kroll Mord měl brzy bolestivě seznat, že nikoli k k nejbezpečnějším. Ti zavilí Tvrdohlavci, jak se později ukázalo, se u jezera zakopali zcela záměrně, aby na sebe upoutali pozornost, což se jim věru podařilo. Přístupovou cestu i přilehlý les pokladil maskovanými nástražnými strojky, tedy loveckými železy, jež jim v míře hojné s největší pravděpodobností poskytla zvolená truhlice s emblémem truhlice. Mord se holedbal, že půjde v čele a že všem těm Tvrdohlavým ukáže, zač je toho kroll. Do prvních želez hňápl asi padesát sáhů před zevlujícím hlavním shlukem nepřátel. Bolestně zavil a zhroutil se. Čelisti pasti se mu pevně zakously do podkolení. Past se ukázala

bychom se tam dostat dřív než oni a tedy se na jejich příchod připravit. Co bude dál, to nevím. Tak daleko plány nesahají.

Vypuštění

Kumpanie zalehla brzy, aby noční pitkou neztrácela síl tolik nutných k přežití. A potom ráno, snídaně a nástup do přistaveného vozu. Vozka odvezl Nurnské do určeného místa vypuštění. Kamenná zeď obory byla porostlá mechem. Vozka ukázal před sebe mezi stromy a zasmušile popřál dobrého pořízení. Asi byl přesvědčený, že některé z mužů, které přivezl, vidí naposledy. Počkal, až přelezeme zeď. Prásknutí biče a pobídka tažným zvířatům k nám zalétla až když jsme se rozestavili v namoklé prsti a ostražitě mžourali do vnitřního lesa. Všude vládlo ticho, listnatý les se probouzel. Zneviditelnil jsem Puklinu a vyslal jej na krátký průzkum přilehlého okruhu. Nurnští se zatím potichu a pomalu přesouvali mezi stromy směrem k místu setkání s Rivenskými, tedy tam, kde by se podle mapky měl nalézat úzký, avšak zřetelný terénní zářez. Tohoto naplánovaného místa dosáhli jsme asi po hodině opatrného pochodu. Všichni byli tiší a mlčenliví. Kumpanie zaujala pozice a trpělivě vyčkávala. Potom se vrátil havran. Oznámil jsem druhům, že někde po pravici se nalézá ona mýтина s loveckým srubem a palisádami, a že ten srub už je obsazený. Jelikož většina mužů se však nacházela uvnitř chajdy, nebylo možné s jistotou určit, o kterou ze skupin by se přesvědčivě mohlo jednat. Havran ale spatřil i Rivenské. Plouhali se v rozvolněném hrozu lesem z jihu. Vůdce Vesta rozhodl, že panu Krivulemu vyrazí vstříc. Nečekali jsme ani příliš dlouho, než jsme zaregistrovali praskání větví a komíhající se postavy mezi stromy.

A tam v úzlabině došlo k prvnímu seznamování druhu s druhem, k opatrnému poplácávání po ramenou. Krivuleho muži nepůsobí nijak divoce a nebezpečně, spíš ve mně vzrůstal pocit, že se do turnaje přihlásila parta nimrodů z maloměsta. I Vesta zřejmě usoudil, že bude lepší do večera se pohybovat po oboře odloučeně a setkat se až navečer při budování a zabezpečování ležení. Vůdce tedy s Krivulem ujednal, že dnešní den bude věnován rekognoskaci okolí a že se navečer

setkáme u Kamenů, vyměníme informace a dohodneme další postup. A teď k těm Kamenům, jež jsem ještě nezmínil. Kameny leží kousek odtud, nedaleko lesní svážnice. Toto místo spatřil havran, když pátral po Rivenských, a Rivenští tímhle místem procházeli. Místo sestává balvanů roztroušených v hlubokém lese, příhodně nahloučených tak, že tvoří příhodné a přesto nepříliš nápadné místo pro přenocování. I Krivulemu a jeho chlapům se ta myšlenka zamlouvala. Rozdělili jsme si tedy strany. Rivenští prozkoumají jih a Nurnští východ. Potom rychlé rozloučení.

První krev

Vůdce zavelel směr východ po úzké lesní pěšině. Havran před námi nízko mezi stromy, kumpanie v opatrně našlapujícím rozptýleném hrozu. První zvláštní věc: objeven rozložitý strom v jehož prvním patře koruny, asi sedm sáhů nad zemí, někdo zbudoval ochozový palpost. Zifnab Lenthana odvážně vylezl nahoru a shodil provazový žebřík. Po něm slezl dolů a vysvětlil, že nahoře je prkenná plošina a přístřešek. Prý bychom se tam v případě potíží ať už s počasím nebo s nepřáteli při jistém nepohodlí a uskrovnění do jednoho vešli. Jediným vybavením, které přístřešek skýtal, se ukázala být truhlice skrývající něco trvanlivých potravin. Ty pan Lenthana donesl s sebou a rozdál po družině. Vůdce oznámil, že pokud by se něco zvrtilo, sejďeme se u Kamenů. A pokud by se něco zvrtilo i tam, sejďeme se tady. Zifnab zase vytáhl provazový žebřík nahoru, aby orlí hnízdo neobsadil někdo nepovolaný.

Mezitím, co družina odpočívala pod stromem a Zifnab prováděl zmíněný průzkum, havran Puklina provedl širší průzkumný přelet na východní straně. A výsledkem tohoto přeletu bylo, že ne zrovna daleko od pozice Nurnských se nalézá mýтина s dvěma skalními homolemi. Tyto homole obsadila nějaká velmi nebezpečně vyzbrojená banda. Usoudili jsme, že se jedná o největší pravděpodobnosti o skupinu Joachima Boka a že bude nanejvýš záhodno se této polovojenské tlupě obloukem vyhnout. Takže Otakáro Vesta rozhodl, že učiníme čelem vzad a mírným pravotočivým

akceptoval. Poplašnici pak většinou využívali pošťáci s Nurnu aby si starostu přivolali, takže jak vidno, ne jen já sem nepochopil její účel. Předpokládal jsme že tím jsme se starotou srovnán, kor když jsme mu přinesl důležitou informaci, že se má na poplašnici zvonit 3x denně. O žádném vyšetřování jsme nevěděl a pochybuju že vůbec proběhlo, osobně si myslím že to má co dělat s druhou lží a hlavně s mým okradením, které se odehrálo pod taktovkou starosty o kterém teď také napíšu.

S Nurnskou družinou jsme se rozhodli vyšetřovat vraždu penzionovaného generála Jeromeje Belzeka a záhadných požárů, které se staly v Nurnu, na popud Jonase Wredy. Po té co jsem zjistil že zavraždění Belzeka má na svědomí banda Ištvána Chromého, jsem se snažil infiltrovat do jejich tupy, abych zjistil kam zmizel zadavatel vraždy a požárů. Bohužel jsem byl ale jimi chycen. Po pár dnech mě propustili, a následně jsem zjistil, že si jeden člen této zločinecké bandy došel pro výkupné do Liskanoru, kde narazil na svého starostu Kierkeho, který mu ještě poradil, že jsem při penězích a ať si vezme peněz víc a protože si o sobě Kierke myslí jak je všemi mastní mazaný, nařídil nebohému hospodskému Lunciovi, ať jde ke mně a tam mi ukradne 500 zlatých. To mě velmi rozlítlo a hned jsme na starost vyjel, jak je možné že nařizuje někomu aby mi ukradl peníze. Na čež mi ten zločinec Kierke odpověděl, že si za to můžu sám, jelikož dotyčný člen Ištvánovi bandy vystupoval jako strážník Nurnský a prý mě zavřeli do vězení a ta částka měla být platba za moje propuštění a na moji otázku jak jim mohl věřit, mi bylo odpovězeno že jsme kudak a tak proto. Jelikož vím, že je Kierke tak trochu magor, jsem se mu snažil vysvětlit, že mě nezatkli strážníci, ale Ištvánova banda, na to mi ale odpověděl že lžu, protože on toho strážníka dobře zná a proto mu věří. No vynadal jsem mu a nechal to být, protože se přiznám mi nedošlo co to jeho prohlášení znamená, až po přečtení těch nehorázných pomluv mi došlo, že Kierke řekl že toho údajného strážníka zná!!! Můžu děkovat jen bohům, že zločinec Kierke je tak blbej a neřekl Lunciovi ať dá všechny mé peníze tomu svému známému. Jen doufám že se z Liskanoru nestane doupě Kierkeho

zločineckých známých.

Fenx

Otevřený dopis redakci Lyškánory

Vážená redakce,

Jako dlouholetý stálý odběratel a náruživý čtenář Vašeho občasníku dovoluji si, obrátit se na Vás tímto otevřeným dopisem.

Mezi jinými, zajímavými rubrikami a články Vašeho listu, jsem si nejvíce oblíbil Vaši pravidelnou rubriku Novinky liscannorské, kde dáváte prostor starostům družinické obce, aby ze své pozice zhodnotili vývoj ve vsi a nejbližším okolí za poslední rok. Rubrika vždy působila poněkud strohým, pro nezasevce možná až nudným dojmem, ale zvědavý čtenář se z ní dozvěděl všechny důležité události z života obce, a to pravdivě a pokud možno bez předsudků. Jistě to souviselo i s osobností posledních starostů, zkušeného pana Bolbucha a vždy akurátního pana Vesty. Tím větší byla má zvědavost, se kterou jsem otvíral Lyškánoru č. 115 s prvními Novinkami nově zvoleného starosty pana Kierkeho. Nebyl jsem tenkrát zklamán, i nový starosta se držel dobré tradice zahájené jeho předchůdci a změna autora na nich nebyla znát.

Po otevření nejnovějšího vydání (124.) jsem však nevěřil vlastním očím. Pan Kierke rubriku, která se vždy skvěla svou stručností, přesností informací a zasvěceností prodloužil na několik stran, které naplnil pomluvami, polopravdami i zjevnými nesmysly. Dovolte mi, prosím, některé z nich uvést na pravou míru a zároveň zhodnotit, jako jeden z jeho volitelů, dosavadní výkon funkce pana starosty.

Budu se pochopitelně věnovat části Novinek, která se bezprostředně týká mé osoby. Můj „spor“ s panem Grubem se totiž udál úplně jinak, než jak to pan starosta uvádí. Ke stavbě boudy a oplocení došlo již minulý rok a dlouho jsem se upřímně snažil tolerovat,

další rundu, když do místnosti vpadla ženská. Polonahá. Začala křičet, že je oběť únosu. Samozřejmě jsem hned odvrátil zrak a šel ke dveřím sledovat, jestli se k nám nechystá ještě někdo. Pak se začaly dít věci. Pancíř vstal a jal se uspávat bezuchého. Účetní s Ramínkem začali diskutovat s ženou. Chvilku to trvalo, ale nakonec se rozhodla odejít. V tom se někde za hospodou ozvala velká rána a spatřil jsem 6 chlapů běžet podle hospody směrem ke mně. Asi uvítací výbor. Požádal jsem Pancíře, aby se postavil do dveří a náležitě je přivítal. Udělal to a já šel pozdravit hosta, který když viděl, že dveřmi neprojde, rozhodnul se vlézt dovnitř oknem. Vysvětlil jsem mu s pomocí Účetního jak je to nevhodné a tak zase hned odešel, stejně jako ti co narazili na barbara. Vydal jsem se do patra probudit vůdce. Zpátky v nálevně jsme pak diskutovali co dál, když se objevil Krysař a vedl jakéhosi hobita jménem Korec. Prý si chce promluvit s Poštmistrem. Ten s ním zašel do hostinské kuchyně a přibral ještě Účetního. Krysař pak zase odešel ven. Po chvíli se Účetní vrátil do nálevny. Prý se stalo něco hrozného. Korec se bavil s Poštmistrem, ale najednou mu hodil do očí nějaký prášek a zmizel. Po chvíli se vrátil sám vůdce.

Rozhodli jsme se vesnici urychleně opustit a vyrazit na jezero. Ukázalo se, že jeden z rybářů Slanec Odvar je ochoten vyjít nám vstříc. Vzbudili jsme barbara a vzali ho s sebou. Pak ho vůdce zařadil na předposlední místo a mě za něj. Měl jsem dávat pozor, byl přece jenom ještě trochu rozespalý. Když první z naší družiny vyšli, ozvala se další rána. Tentokrát ale mnohem blíž. Těm vepředu z toho až praskly bubínky. Nevěděl jsem co se děje a tak jsem zezadu bezuchému pošeptal, že bude lepší, když taky odejde. Poslechl mě. Pak mi konečně došlo, odkud ten zvuk znám. Někdo tady pořádá ohňostroj, jako to dělal starosta u nás ve vsi. Nebyli ale asi na tak vysoké profesní úrovni jako pan Vesta. Nejen, že si nevybrali nejlepší den, protože byla všude kolem mlha jako smetana, takže nebylo nic vidět, ale ještě horší bylo, že jedna z rachejtůl trefila zeď hostince.

Najednou se všichni rozprchlí. Rybář Odvar odešel, někdo se vrátil do hospody, někdo pokračoval dál k břehu jezera a Pancíř vyběhl směrem, odkud rachejtle

přiletěla. Běžel jsem se za ním, odhodlám upozornit odpalovače, že je třeba být s takovým nebezpečným zařízením opatrnější, aby nedejbožům nedošlo k nehodě. Vedle mě běžel ještě Účetní. Pancíř má mnohem delší nohy a tak, když jsme s Účetním dorazili, byl už v živé diskuzi se čtyřmi odpalovači. Uhodili jsme tvrdě na jejich předáka a ten se i se svými druhy hned odebral k odchodu. Ani se nepokusili naše argumenty opětovat. Asi jsme je vážně přesvědčili, protože nám nechali zbytek rachejtůl i další své věci. Ale to už se k nám od hospody řítíl Ramínko. Prý po našem odchodu do hospody přibyli další čtyři muži s jedním hobitem a obsadili náš stůl. Běželi jsme tedy zase zpátky. Vskutku tam byli, ale když na ně Pancíř rázně uhodil, tak se i oni rychle zvedli a odešli. Jenom hobita barbar uspal. Seděli jsme, čekali, až se probere a počítali ztráty. V hospodě jsme zbyli z naší družiny jen čtyři. Pancíř, Účetní, Ramínko a já. Jestřáb s Poštmistrem někam zmizeli a ani Krysař se stále nevrátil. Zkoušeli jsme na ně volat ze dveří hospody a po notné chvíli se od mola na jezeře ozvalo Poštmistrovo hřmání. Zjevně tam vyjednával s vesničany o půjčení lodě. Pancíř se vypravil podpořit jej pádnými argumenty. Pak všichni i s Jestřábem přišli do hospody. To už se probral ze spánku i hobit. Prý se jmenuje Joska. Hned jsme se ho zeptali, jestli ví, kde je Krysař. A měli jsme štěstí, trpaslík se s několika dalšími vypravil do nedaleké samoty jménem Hnilce, kam ho pozval Korec se svými přáteli. V hospodě už byla po všech těch odchodech poněkud dusná atmosféra, Krysař nám chyběl a taky jsme chtěli panu Korcovi vysvětlit, že není slušné odejít bez rozloučení a tak jsme si u Vejvara objednali poslední rundu, dohodli se s Joskou, že nás do Hnilce dovede a putiku opustili.

Šli jsme asi dvě hodiny podél jezera a nakonec odbočili doleva do skal. To už se blížila půlnoc. Najednou další rána. Takže i v Hnilci mají ohňostroj. Zřejmě nás čeká pěkná noc. Najednou Pancíř hrozně zařval a rozběhl se dopředu. My ostatní jsme šli pomalu za ním. Po pár kolech jsme ho spatřili, jak se vrací. Prý na něj někdo zakřičel něco velmi urážlivého a jedovatého, ale když za ním běžel a chtěl omluvu, tak ten člověk zase utekl. Šli jsme opatrně dál. Podle Josky už jsme se blížili k Hnilci. Vyrázili jsme tedy s Účetním

Puklinovo vzkříšení

Dlouho jsem ale doma nepobyl. Za pár dní, jen co jsem zvízitýroval školu, jak se mi o ni paní Nilien stará, a musím s potěšením přiznat, že se stará výtečně, jsem se vydal na cestu za vlastním vzděláním, tedy na cestu do Marrburku. V Marrburku se nalézá Revenanovo učení sklepní, respektive jistý mistr Revenan tam ve sklepech svého měšťanského domu vyučuje magii, a právě tyto Revenanovy sklepní kursy rozhodl jsem se frekvencovat. V porovnání s tím, co zbylo z bývalé Nurnské university, která snad prý nabídlá tomu pologramotnému Zemikosovi post rektora, byly Revenanovy kursy na velmi vysoké úrovni. Víím to, už jsem se tam školil minule. Sice se jedná o takovou z nouze ctnost, ale co jiného dělat? Nic. Snad se jednou uklidní a zpráhlední situace v Mallikornu a Argyll se stane znovu bezpečným a věhlasným střediskem vzdělanosti.

V nadšení nad úspěšným složením zkoušek jsem se pokusil o přivolání Puklinovy duše zpátky, což se, mohu-li se pochválit, zdařilo, a to tedy velice velmi. Puklina je zpátky a co tady píš, tomu i věřím.

Do Liscannoru jsem se navrátil až na podzim, koncem světna, a zastihl Nurnské v poslední fázi příprav k odjezdu na výpravu. Mělo se vyrazit už nazítří a nějak jsem pochopil, že chlapi touží, abych vyrazil také. Prostě se nedalo odmítnout. Chlapi mě přivítali a fakt, že mi na rameni dřepí Puklina, nikdo nezaznamenal. Alespoň jsem si žádného údivu či překvapení nevšiml.

Večer se konala sešlost v hospodě U hrocha, na které druzi probírali poslední detaily ohledně příprav. Vůdce zvolen nebyl a ani se to onoho večera neplánovalo. Ta výprava totiž vlastně není žádná výprava, je to spíš výlet na turnaj, do něhož se přihlásíme jako skupina i jako jednotlivci. Turnaj se má odehrát počínaje osmou zimosmetí kdesi v

Rivenu. Riven je třetí největší město království a leží poblíž východní hranice pod Marrburkem. Nikdy jsem tam nebyl, to se přiznám. Vesta někde sehnal leták, takové barevné zvadlo, na němž bylo napsáno, že turnaj veliký konat se bude. Ten turnaj veliký konat se bude konkrétně pod záštitou vévody Hrona III. z Rivenu a také dalších pánů. Pánů menší důležitosti, poněvadž jejich jména již zmíněna v letáku nejsou. Jsou to prostě jenom další páni. Hlavní turnajová soutěž bude skupinová a odehráje se v jakési Lesince u Rivenu. Toť vše, co z letáku šlo vyčíst.

V Rivenu se Nurnská družina vyloupila třetího, tedy dobrých pět dní před slavnostním zahájením. V shodli jsme se na tom, že v první řadě si seženeme ucházející ubytování, v druhé řadě zjistíme konkrétnější informace především ohledně té skupinové soutěže a ve třetí řadě si vyvolíme někoho, kdo nás bude držet tak říkajíc v lajně. Tedy vůdce. Mohu tedy uvést, že bylíme v domě U štiky a pobyt zde zaplatil starosta Vesta z obecní kasy. Co se týče podmínek turnaje, už víme, že co se týče skupin, zápisné je horentních pět tisíců zlatých. Nějaký chlapík přes skupiny vysvětlil, že skupiny, které se zapíší, si zvolí jméno, pod nímž budou vystupovat, a vůdce. Následně odevzdají všechny věci do úschovy. Povoleny jsou pouze spodky, košile a kalhoty. Osmého, tedy v den zahájení, si každá skupina vylosuje jednu z proviantních truhel a bude vypuštěna do panské obory. Tam se bude muset snažit přežít a vypořádat se s ostatními skupinami. O vítězi rozhodne počet získaných bodů. Kladné body jsou za získaného zajatce, ještě více za zajatého vůdce. Za dezerci jsou body záporné. Zabíjet je povoleno, z hlediska zákona panským výnosem pardonováno, ale nebodováno. Panská obora má rozlohu asi dvě a půl na tři míle. Tedy nic velkého. Je očekáván zápis asi šesti až deseti skupin. Každá skupina nesmí čítat víc než tucet hlav. Mezi hlavy se počítají i animalia. Tedy havran Puklina a Kormanova kočka, která asi nemá jméno, poněvadž jí říká Kočka. Budeme muset zvolit vůdce a dohodnout se, jestli do toho vůbec jít. Je to ošajstlich. Na samostatné turnaje jsme se neptali, poněvadž je to zatím bezpředmětné. Není jasné, kdo ze skupinové soutěže vůbec vyleze živý, a na osobní turnaje

V Lesince se družina dozvěděla, že večer pořadatelé vyhlásí oficiální výsledky a dojde vyvěšení zápisových listin ke kláním jednotlivců. K čemuž tedy také navečer skutečně došlo, Nurnští převzali odměnu a příslušné díly rozdali v intencích dříve uzavřených dohod. Na závěr se Zemikosa s bandou svých přívrženců za notného sprostého řvaní a hulákání odebral strávit noc do bordelu. K turnajům jednotlivců, jež se odehrály v následujících dnech už toho není mnoho co říci. Bolbuch uhájil čest družiny excelentně. Probojoval se až do finále a když srazil na kolena posledního soka, mohl si s pochválit, že je pořád, i přes pokročilý věk, stále ještě ve výtečné formě. I další druzi se s protivníky vypořádali více či méně uspokojivě a tedy důstojně. Ostatně sám jsem obhájil vcelku slušné čtvrté místo ve výronu magické energie. Pouze Mord a jeho pobratim Zemikosa se stali černými skvrnami na cti Nurnských. Mord se nejprve několik dní hlučně chvástal, jak všem rozbije huby, a potom mu rozbil držku hned první protivník a z turnaje jej nadobro vyřadil. Teprve tehdy Mord zmlkl. Po zbytek klání zarytě mlčel a civěl, jako by se stal obětí nějakého spiknutí. Když Zemikosa popatřil na Mordův rozlučený ksicht, vymluvil se z účasti v turnaji kvůli bolavým zádům. Čímž pádem sklidlil posměch a bylo vymalováno. Návrat do Liscannoru posledního zimosmetěového dne se nesl ve znamení dobré nálady.

Dopis*Babačan Borůvka*

Nejmilejší Lindo,

rozhodnul jsem se ti napsat tento dopis, abys věděla, že jsem v pořádku a tak vůbec, abys věděla, co se kolem děje. Dostali jsme za úkol předat ve městě Antrin tamnímu gwendarronskému obchodnímu atašé panu Mladinovi nějaké úřední dopisy, a abychom z toho vytřískali větší balík, tak jsme ještě v Nurnu koupili dva vozy porcelánu s tím, že je v Antrinu se získám zpeněžíme. Každá karavana musí mít svého vůdce a tím naším se stal hrdinný Medvěd, který, ač doteď

obchodoval jen s krollíma ušima, bude podle mých přátel, tím nejvhodnějším. Medvěd pak rozdělil další funkce...zástupce, účetní... já jsem se stal hrdým kočím prvního vozu. Na kozlíku mi dělal společnost Jestřáb, kterého jsem se snažil zasvětit do vozatajského umění.

Cesta začala klidně, projeli jsme bez jakéhokoli zdržení Riven, pak Drvigrad a nakonec překročili hranice Antrinského spolku. Místní obyvatelstvo bohužel není Nurnu příliš nakloněno, z prvního zájezdního hostince, na který jsme narazili, nás dokonce vyhnali. Ale hned v tom dalším se nám dostalo ubytování a zdálo se, že situace nakonec nebude tak zlá, jak na první pohled vypadala. Další den jsme pokračovali dál na východ. Kolem poledne nám cestu zahradilo asi 12 pěších mužů v antrinských barvách. Došlo k prudké diskusi, zvláště Pancíř argumentoval skvostně, a tak nám po chvílce rádi cestu uvolnili, odešli a my tak mohli pokračovat v další cestě. Bohužel si s sebou vzali i Medvěda a mého Hafana. Odvedli i většinu našich tažných koní a tak jsme se rozhodli navštívit našince pana Matného, který v tamní vsi Škváry provozuje hovězí statek, a požádat ho o pomoc. Prvně ale bylo třeba zvolit dalšího vůdce a stal se jím Poštmistr. Pan Matný byl velmi ochotný a vyšel nám ve všem vstříc.

Mohli jsme tak jet dál a po dalších dvou dnech slavně dorazili do Antrinu. Nezbytné návštěva celnice, zaplacení tučné sumy a už jsme se ubytovávali v hostinci Na Kameni. Ten stojí příhodně umístěný přes řeku přímo proti gwendarronské misi. Poštmistr se tedy vydal s Pancířem, Účetním a Krysařem kontaktovat pana Mladinu. Já s Jestřábem jsme zůstali v hostinci a hlídali zboží. Situace nebyla úplně jasná, ve městě se zřejmě konaly nějaké slavnosti a mise byla obležena spoustou místních lidí. Krysař se vrátil ještě v noci s tím, že vůdce se nějak dostal dovnitř a my se máme ráno přesunout za ním. Vyrazili jsme hned za svítání. Mise ale byla hlídána, zřejmě v noci během slavnosti došlo k nějakým zraněním. Krysařovi se naštěstí nějak podařilo dostat dovnitř, Poštmistra kontaktovat a tak záhy z ambasády vyšel pan Mladina a ten s důstojníkem dohodnul, že nás dovnitř pustí. Vrátili jsme se

Takže víno za to může, že vneslo ještě větší zmatek do něčeho, v čem byl chaos od počátku.

Hironova skupina si vybrala truhlici s pečeti zkřížených mečů. Sestává, pokud se nepletu, z osmi lidí, dvou elfů, barbara a hobita. Skupinu vede Joachim Bok, muž, jenž se přiznal, že je mu dvačtyřicet let.

Skupina barona Forgana utrpěla zálivkou vína nejvíce. Ani si nejsem jistý, zda jsem nezkomolil její jméno. Velitel Herlim, baronův syn, zvolil truhlici s pečeti zkřížených šípů. Herlim je namyšlený vousatý chlápek. Skupina sestává z dvanácti lidí, ale z toho dva se nedostavili. Nevím, jak je to možné, ale baronovu synovi jsou zřejmě přiznány nějaké úlevy z turnajových pravidel. Ti, co se dostavili, to jsou čtyři lidé, asi dva snad barbari, pokud to dobře čtu, elf, dva hobiti a trpaslík.

Pak je tu skupina Riven. Skupina Riven je právě ta skupina, se kterou se dohodl Mord, respektive Vesta na spolupráci. Skupinu vede pan Křivule, a ten vybral truhlici s emblémem zkříženého luku a meče. Jeho skupina sestává z pěti lidí, dvou trpaslíků, dvou kudůků a jednoho elfa. U elfa mám poznámku, jestli se mi podařila přes skvrnu od vína správně rozluštit, že je divný. Jakým způsobem je případně divný, to si ale nevybavuji.

Skupině Nurn velí pravděpodobně barbar pravděpodobným jménem Rarach. Nebo snad Ramach? Tahle skupina je také hodně politá tím zpropadeným vínem. Sice si říkají skupina Nurn, ale podle zjevu soudě, jsou to východňáci. Přibližně čtyři barbari, asi dva krollové, pět lidí, ženská a pes. Kumpanie, ze které jde strach. Ale jakou truhlu si vybrali, to vím zcela jistě. Truhlu se zkříženými meči. Budou to bijci, mlátičky. Banda nevzdělaných hovad.

Další skupiny už jsou na vínem nezasaženém papíře. Bokarští si vybrali zkřížené šípy a vede je elf Šolich. Kromě něj je tam ještě další elf, dále pak sedm lidí a tři hobiti. Divné na nich je, že jako jediní mají jakési stejnokroje. Jsou od hlavy k patě hnědí.

Budu jim tedy říkat Hnědí, ne Bokarští. Hnědí, to je vystihuje lépe. Myslím si, že jsou hnědí proto, aby se ztratili v lese.

Buňňákova banda je taky banda k pohledání. Holohlavému Buňňákovi je aspoň šedesát a je to trpaslík jako náš Bolbuch. Trpaslíci jsou ve skupině celkem tři, dále tři lidi, elf a dva barbari. Mimo jiné se v téhle skupině vyskytuje jestřáb a puma. Jestli jsou jestřáb či puma animalia, to nevím. Jejich volba padla na zkřížené meče, takže téhle bandy bych se obával asi nejvíce.

Poslední skupinou, když nepočítám tu naši, je skupina s podivným názvem Tvrdá Hlava, která vybrala znak truhly. Elf pan Střela velí dále krollovi, dvěma barbarům, kudůkovi, dvěma lidem, páru hobitů a trpaslíkovi. Ti dva hobiti se představili jako pan Svačina a pan Večeře. Pan Večeře je vysloveně pidihobit. Takhle malého dospělého humanoida jsem dosud nespatriil.

Nás je osm a nahlásili jsme dvě zvířata. Zlotěho kočku a Puklinu. Truhlici jsme po dlouhých dohadech vybrali tu s tím pitomým emblémem, totiž ten zkřížený luk a meč. Obsah truhly byl dost bídný. A co na mě vyzbylo? Pochodeň, houně, deka, kabát, potraviny na jeden den a jeden léčivý lektvar. Plus torna, dva křivé oštěpy, dyka a tupý mečík. Myslím si, že když se rozhlédnu po okolních tlupách, jsem odepsaný. Všiml jsem si, že družina je poměrně zaražená. Nedivím se. Jediný, kdo hýří optimismem a tvrdí, že turnaj vyhrajeme, je Zoltar Zemikosa. Ale to je astrál.

Ještě jedna věc. Dostali jsme mapu, vlastně takový slepý schematický náskres obory. Víme, kde budeme vypuštěni - v severozápadním cípu nedaleko od té mýtiny s chatou a palisádami. Vesta zjistil, že takzvaně spřízněná skupina Riven bude vypuštěna někde napravo od nás na mýtině přiléhající ke zdi. Pohledem do mapy jsme usoudili, že pokud budou rozestupy míst vypuštění jednotlivých skupin v pravidelné vzdálenosti, bude se mezi námi a Rivenskými nacházet jedna nepřátelská banda. Dohodli jsme se, že si s Rivenskými dáme sraz v jednom úzkém úžlabu, který je na mapě znázorněn. Měli

být příkurtovaná krátkým řetězem a železným kolíkem k zemi. Zifnab Lenthal zařval: „Pal!“ a zahájil palbu. Vyhřezl z tenat nevidění. Zoufalý a skučící Mord, jemuž se podařilo rozevřít čelisti a vysvobodit škaredou končetinu, též. Vysmažil jsem ohnivé koule, poprvé v životě, a to mě naprosto vyčerpalo. Účinek hromadného kouzla se však neukázal být takovým, jaký jsem očekával. Další druzi se připojili k Lenthonově palbě a pomalu konturující hrozen postupoval vpřed. Mord se v úhybném manévru odbelhal do lesa, já zvolil jistotu krýt se za jeho masitým tělem. A dobře jsem učinil. Tvrdohlavci byli připraveni a opětovali velice silnou a účinnou palbu. Za štíhlý strom se tlusté krollovo tělo nemohlo vměstnat. Mord dostal zásah a zavyl jako raněné zvíře. Tasil a vyběhl, vyběhl přímo do dalších želez. Ta jej již poslala k zemi. Jeskynní hora masa a kostí se našťestí ukázala být dostatečnou na to, abych za ní našel vcelku jisté krytí. Bez Morda, coby odstraňovače nástrah, jsem se odmítal hnout kamkoli dál. Všiml jsem si, jak padl Korman Zlotě. Ale to už začaly padat i hlavy tvrdé a Nurnští bijci se prokousali na zteč. Tím nastal okamžik zlomu, Tvrdohlaví se s čepelemi Bolbucha a Plechatého nemohli měřit. Palba postupně ustala, šlo to už ráz na ráz. V závěru poslední přeživší, jeden z těch malých hobitů, se v zoufalé snaze spasit holý život vrhl do ledových vod jezera. Byl to, jak se ukázalo, když jsme jej vylovili, ten pan Večeře. Vzdal se. Během ohledání místa krvavého střetu se ukázalo, že přežil ještě jeden kroll a barbar, takže zajatce jsme měli tři. Bohům žel padl pan Střela, velitel Tvrdohlavých, čímž Nurnští přišli o trofej nejceennější. Ale mezi kořisti byla spousta želez, některé sklaplá na končetinách pardů, některá nedotčená. Nikdo z Nurnských nepadl, ani Korman ne. Družina všam ztratila spoustu sil. Když se na protilehlém břehu jezera zjevily postavy další skupiny, již havran označil za vévodovy muže, to jest ony po zuby ozbrojené muže toho Hrona či Hirona III., co pořádá turnaj, rozhodl vůdce po krátké úvaze, že bude nejlepší vzít kramle. Což se tedy stalo a kumpanie si to kvapným přesunem namířila zpátky do bezpečí srubu. Nechal jsem havrana Vévodovce sledovat a brzy s ním ztratil kontakt. Srub se ukázal být ztichlým a neobsazeným. Vesta u srubu nechal část mužů

a druhá část odvedla zajatce k předávacímu místu. Tak došlo ke zjištění, že u vstupu na černé školní tabuli vedou pořadatelé průběžné výsledky založené na hlášení posílů z jiných stanovišť. Došlo tedy ke shodě, že noc kumpanie přečká za palisádami lovecké chaty a ráno před stanovením dalšího postupu shledne aktuální stav na výsledkové tabuli.

A pak navečer se vrátil havran. Ti tvrdohlavci se jali obcházet jezero širokým obloukem jistoty a na místo střetu se dostali až o půldruha hodiny později. Po ohledání přilehlého okolí se zřejmě rozhodli nasměrovat své úsilí jinam a odkvačili pryč. Bohové milosrdní, buďte třikrát pozdraveni! Noc oproti očekávání proběhla klidně. Jakoby snad ani žádný krvavý turnaj neprobíhal a my byli pouze a jenom na výletě. Prostup mezi palisádami bedlivě strážily hlídky a také nástražné strojky, natažená zubatá železa, do jejichž drtivé účinnosti byl ponejvíce zasvěcen kroll Mord. Ten kolohnát, který, jak už to v jeho životě bývá, sice vyběhl, ale nedoběhl.

Hnědí

Ráno budíček hned za kuropění a přesun k výsledkové tabuli. Tam s překvapením zjištěno, že bandy se víceméně vykydly mezi sebou. Tvrdohlavci, Buňňákovci, skupiny barona Forgana, Nurn i Riven vyřazeni. Zbýváme tedy jen my, Vévodovci a Bokarští. My máme osm bodů, Bokarští sedm a Vévodovci jedenáct. Po vášnivě debatě se kumpanie ujednala na tom, že pokud se spokojíme s menším soustem, máme šanci přežít i vyhrát. Tím menším soustem byli jednoznačně Bokarští, tedy tak zvaní Hnědí. Zemikosa pravil, že hlavně musíme hrát poctivou hru. Vůbec netuším, co tím ten pomatený a chorobně notorický fixlíř myslel. Času však nebylo nazbyt, konec turnaje měl být vyhlášen nazítří v osm hodin ráno. Nastala opět Hodina havrana. Nurnští se rozhodli zamířit vzdálenějším směrem od míst, kde by se mohli potulovat Vévodovci, tedy prozatím k onomu opevněnému stromu, co jsme jej objevili prvního dne. Havran se zatím věnoval širokému průzkumu, tedy pátrání po známkách pohybu Hnědých. Někdy kolem poledního je objevil. Předpoklad o prostoru, v němž by se mohli pohybovat, se

obloukem si to namíříme zpátky ke Kamenům. Před námi po levém křídle bude rekognoskovat terén havran a po pravém křídle Kormanova kočka. Korman Zlotě navrhl, že družinu zahálí hromadnou neviditelností a jeho nápad byl souhlasným mručením přijat. Kočka, Zlotěho animalio, podle mého nemá jméno. Říká se jí prostě kočka, ale ani to není jméno. Tak ji budu psát s malým ká. Obě animalia měla být vytrčena hodně vpředu. Kumpanie se semkla za Bolbuchem, který k opasku navázal dva cancoury lana a přidržující se těchto cancourů jsme si měli zajistit to, abychom nikdo z nás účinků kouzla nebyl zbaven. Postup pustým lesem to byl velice pomalý. Během pochodu Korman sykl, že přikáže kočce, aby vyrazila směrem k lesnímu srubu obhlédnout aktuální situaci, takže jeho myšlenkové spojení s animaliem se načas přerušilo.

Kolem půl třetí odpoledne však Korman oznámil, že kontakt znovu navázal a že v tom lesním opalisádovaném srubu jsou bezesporu baronovi muži. A také řekl, že tři z nich se pohybují v průzkumném oddílu po lese. Okamžitě padlo rozhodnutí, že tyhle tři průzkumníky dostaneme. Přivolal jsem Puklinu k sobě, kočka byla vyslána pověsit se na baronovy průzkumníky a navádět. Kdy se k nim dostaneme bylo jenom otázkou času.

První, co trojice průzkumníků s úděsem zaslechla, byl nenadálý svist šípů. To Zifnab Lenthal, vůdce Vesta a plešatý Zemikosa zahájili palbu. Ti tři vzápětí vyhrželi z kouzelného závoje do plných tvarů a barev. Jeden z mužů, elf, padl mrtev, ostatní dva jeho kumpáni zalehli a opětovali palbu. Těžce zraněný Zifnab se zhroutil, došlo k oboustranné palbě a postupu neviditelné části družiny vpřed. Než však mohl přijít na řadu boj tváří v tvář, ti dva průzkumníci se rozhodli pro zběsilý úprk. Nikdo z Nurnských nestihl včas účinně zareagovat a brzy bylo zřejmé, že další pronásledování nemá smyslu. Alespoň jsem za uprchlíky poslal Puklinu, abych seznal, jaká opatření po jejich návratu nastolí zbytek bandy tam ve srubu.

Družina mezitím obrátila naruby kapsy mrtvého elfa a ošetřila zesinalého Zifnaba lethana, který vypadal, jako by na něj

sáhla smrt. Havran brzy přiletěl s tím, že muži ze srubu se pouze zalarmovali do vysokého stavu připravenosti a zesílili hlídky. V zásadě všichni vlastnili palné zbraně, což značilo, že pokud ovládají umění střelby tak jako tihle jejich průzkumníci, nemuseli bychom se při plánovaném útoku ke srubu samotnému ani dostat. Padlo tedy rozhodnutí nechat kočku strážit srub a přesunout se ke Kamenům. S Rivenskými by se naše počty zdvojnásobily a dalo se tedy předpokládat, že v takové početní převaze ke srubu přeci jen někdo doběhne.

Útok na srub

Rivenští se vrátili ke Kamenům až za soumraku, a to ve velmi zkroutěném stavu. O žádného muže sice, bohové dobrotiví, při průzkumu svěcené oblasti nepřišli, ale několik mužů utrpělo těžké šrámy. Krev jim tekla i z tlumoků. Mezi Kameny potom vypověděli svůj teskný příběh o tom, která během průzkumu objevili tmavou jeskyni a ta jeskyně se ukázala být brlohem medvěda, jemuž se vůbec nelíbilo, že se tu najednou motá tolik lidí. Tak rozzuřeně zaútočil a když se Rivenským konečně podařilo vzteklé zvíře udolat, bylo jim jasné, že pro dnešek průzkumná výprava skončila. Nařezali tedy z mrtvého zvířete fláky masa a umluvili se na kvapném návratu do bezpečí. Na závěr vyprávění pan Křivule navrhl, že by bylo dobré rozdělat oheň a před spaním povečeřet. Tento návrh vůdce Rivenských mě šokoval a pochopitelně šokoval i mnoho dalších. Rozdělat oheň by neznamenal nic jiného, než přilákat veškerou chamraď, která se po oboře pohybuje. Došlo k prudké hádce, během níž pan Křivule i jeho lidé pochopili, že pečení medvěda by bylo osudovou chybou. Naopak, pokud pécť medvěda, pak ve srubu. V dobytém opalisádovaném srubu, o jehož existenci beztak každý účastník turnaje ví a který díky palisádě a kytému vnitřnímu prostoru lze dobře bránit. Někdo nadhodil, že by ve srubu mohly být i postele a peřiny. Vidina noci v peřinách u praskajícího krbu, vidina rožněné pečinky, to vše znamenalo, že plán na dobytí mýtiny ještě tohoto večera byl odsouhlasen jednomyslně. Útok měl být proveden okamžitě po soumraku, a to ze dvou stran.

Stal jsem se součástí malé skupiny, která měla útok zahájit od směru, ve kterém se nalézaly vchodové dveře. Druhá skupina, sestávající ze zbytku Nurnských a všech Rivenských, měla chvíli po vyhlášení poplachu ztéci palisády a zaútočit z druhé strany. Takový byl tedy plán a chlapí se mezi Kameny připravovali na nadcházející boj o srub a vyčkávali na soumrak. Při té příležitosti se mi podařilo čirou náhodou vyslechnout nárek některých Křivuleho lidí, především kudůka jménem Duch, že mají pocit, že nám mají posloužit jako živé štíty. Pochopitelně se jednalo o závěr velice správný.

V půl osmé se srotily obě skupiny, havran provedl poslední krátký průzkum a jeho zjištění jsem přetlumočil. V zásadě nic se nezměnilo, pouze hlídky už nebyly zesílené. Stráže byly tři, na osamocených protilehlých postech, zbytek bandy se ukrýval uvnitř loveckého srubu. Korma, Bolbuch, Mord, Růžička a já jsme vyrazili něco kolem půl osmé, zbytek měl následovat na sjednané místo v závěsu. Tou dobou už vládla tmavá, leč měsíčná noc.

O tom, co se přesně událo uvnitř domu ani za ním, nevím. Mohu jenom popsat to, co jsem slyšel od svých pardů, a to, co jsem spatřil na vlastní oči. Podle původního plánu měl být útok zahájen tím, že my dva kouzelníci, Korman Zlotě a já, kouzlem vyvoláme uvnitř srubu silnou detonaci. Muži, kteří by děsivý výbuch přežili a předpokládaně se vypořádali okny a dveřmi ven, by byli pobiti soustředěným útokem ze všech stran. Už co jsme se ale přiblížili k palisádě bylo jasné, že žádná detonace nebude. Ačkoli měl srub rozlohu tři krát osm sáhů, přesto byl vnitřní prostor rozdělen přepážkami na několik miniaturních místností. Jediná místnůstka, kde bylo možné detonaci evokovat, se jevila liduprázdna. Po rychlé poradě naší skupiny tedy došlo k pochopitelnému přestavění plánu. Já a Zlotě teleportujeme válečníky dovnitř, válečníci vpadnou do srubu skrze prázdnou místnost a vstoupí do boje muže proti muži. Kroll Mord se mně zeptal, zda bych mohl teleportovat jeho, což jsem mu přislíbil. Korman si vzal na starost Bolbucha a Růžičku. Rozhodl jsem se, že poté, co oteleportuji Morda, zaútočím skrze palisádu na hlídku,

jediného strážného na této straně. Byl to plně vyzbrojený muž v brnění, který působil dojmem, že pro ránu nechodí daleko.

Mrkli jsme na sebe a začalo to. Soustředil jsem se na výron a vyslal k Mordovi proud energie. Mord se ošil, vykulil oči a zavrtěl hlavou. V hlavě mě bodlo, zřetelně jsem ucítil, jak kroll proud energie odmítl, ten se odrazil a vyčpěl k nebi. Byl jsem v šoku. Stal jsem se svědkem něčeho, co je sice možné, ale neslyšel jsem, že by se tohle kdy někomu v reálném životě stalo. Totiž že by subjekt vědomě odmítl transfer poté, co si jej předtím vyžádal. Mord zaštkal něco o tom, že není blázen, aby tam chodil, když je tam ten chlap. Rozhodl jsem se nechat být Morda Mordem a soustředil jsem se na strážného. Svazek žlutých blesků jej poslal k zemi, následný proud energie zbytek práce dokonale coby rána jistoty. Mezitím Korman Zlotě teleportoval Bolbucha a Dwanyho do srubu a ti začali svou práci. Mord, když viděl, že je po strážném a bijci už uvnitř, si na Kormanovi vyžadoval další teleport. U mě už měl totiž utrum.

Jak jsem předeslal, co se dělo uvnitř domu ani za ním, to skutečně nevím. Zůstal jsem na pozici a měl dost práce s tím, abych se vyhnul dýkám metaným ze střechy srubu nějakým zavilým chlápkem, který neměl lepší práci než obehlovat v poloze skrčence za komínem a o němž neměl nikdo z nás, ani havran, zbla tuchy. Jedna dýka se mi bolestivě zabodla do žeber a kabát mi zmokval krví. Taktak jsem se stihl skrýt za břevnem hroceného kůlu a z posledních sil vyvolat neviditelnost. Netušil jsem tedy, že poté, co Dwany a Bolbuch zajistili první holomístnost a roztoustupili se, vtačil se udýchaně do místnosti Mord. Byly tam dveře a Mord nějak nepochopil, do kterých ti dva plánují se vlomit, a omylem se vlomil do těch druhých. A vpadl tak osamocen mezi nepřátele a čelo se mu opotilo. Pochopil jsem také, že ti dva museli zlikvidovat nepřátele a ještě tomu nebožákovi přichvátat na pomoc, jinak by tam zcepeněl jak prkno. A on nejenže k nic necítil ani za mák vděku, ale plival krvavé sliny, koulel očima a obviňoval své spolupardy, že jej nechali samotného napospas hrozbě bídné smrti.